

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 65

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 29/07/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

“Căng cô tuất quả, kính lão hoài ấu; côn trùng thảo mộc, do bất khả thương” (thương xót con côi, giúp đỡ quả phụ, kính trọng người già, chăm lo trẻ nhỏ; côn trùng cây cỏ, không làm tổn thương), bốn câu này là nói về “hành nhân”. Tiếp theo phía dưới:

Nghi mẫn nhân chi hung, lạc nhân chi thiện.

宜憫人之凶。樂人之善。

Nên thương xót trước việc ác của người, vui mừng với việc thiện của người.

Đây là câu thứ 24, tiếp theo là:

Tế nhân chi cấp, cứu nhân chi nguy.

濟人之急。救人之危。

Giúp người lúc khẩn cấp, cứu người khi nguy nan.

Đây đều là “hành nghĩa”. Nhân và nghĩa đều là thực tiễn của trung hiếu. Phần trước đã báo cáo qua với quý vị, “hiếu” chính là điều mà nhà Phật nói về tự tánh, tánh thể, “trung” là đại dụng của tự tánh. Nhà Phật nói về trung đạo, chư Phật Như Lai, pháp thân đại sĩ, đời sống của các ngài, xử sự đối người tiếp vật làm đủ loại thị hiện, đủ loại giáo hóa đều là hành trung, trung là thực tiễn của hiếu, nhân nghĩa là thực tiễn của trung. Đây là điều chúng ta nhất định phải hiểu rõ, chúng ta học Phật phải học từ đâu thì tự mình rõ ràng, sáng tỏ. Nếu con người không hiểu những đại đạo lý này thì chính là điều mà người xưa nói có khác gì so với cầm thú đâu! Cầm thú là động vật, con người cũng là động vật, chỗ không giống nhau, chỗ khác biệt giữa con người với cầm thú là con người có thể thể hội đại đạo của vũ trụ nhân sinh, hiểu rõ thật tướng các pháp, đây mới gọi là làm người. Những đại đạo lý này chắc chắn không phải sanh ra đã biết, trong lịch sử xưa nay trong và ngoài nước, người sanh ra đã biết thì chưa từng thấy qua, đều là do học mà biết.

Nói về “học” thì thiên bẩm của mỗi người không như nhau, nhà Phật thường nói ba căn “thượng, trung, hạ”. Người thượng căn thì năng lực tiếp nhận

mạnh, gọi là nghe một biết mười, một nghe ngàn ngộ, người trung căn thì kém một chút, người hạ căn thì kém hơn một chút nữa. Căn tánh không giống nhau tại sao hình thành? Người thế gian thật sự là người mê, có người nói đây là di truyền. Nếu như nói di truyền thì sao có cha mẹ rất thông minh mà con cái lại ngốc nghếch? Điều này về di truyền thì nói không thông rồi. Có một số cha mẹ không thông minh, rất bình thường mà con cái lại rất thông minh, có thể thấy được cách nói di truyền này cũng rất khó đứng vững. Phật nói rất hay, do tập tánh của mỗi người từ vô lượng kiếp đến nay không giống nhau, cách nói này chúng ta nghe xong có thể tiếp nhận. Con người chắc chắn không phải chỉ có một đời này, nếu như cho rằng con người chỉ có một đời này, đời sau không còn nữa, đây là đoạn kiến. Có người nói, người chết rồi, đời sau vẫn là người, Phật nói đây là thường kiến. Hai loại kiến giải này đều là sai lầm.

Ấn Độ thời xưa có rất nhiều nhà tôn giáo, nhà tôn giáo cổ đại Ấn Độ không có ai không tu thiền định. Chúng ta biết thiền định có thể đột phá các tầng thời gian và không gian; hay nói cách khác, họ có thể nhìn thấy không gian bốn chiều, không gian năm chiều, thậm chí là tầng không gian cao hơn nữa, phạm vi sinh hoạt đó thì lớn, quá lớn! Họ nhìn thấy trời Dục giới, trời Sắc giới; nhìn thấy tình trạng chân thật của lục đạo, cho nên lục đạo luân hồi không phải do Phật giáo nói. Khi Thích-ca Mâu-ni Phật chưa xuất hiện, tất cả tôn giáo của Ấn Độ đều đã nhìn thấy, đều đã chứng thực sự việc này. Tôi đã sống ở Mỹ rất nhiều năm, nước Mỹ cũng có rất nhiều người đã chứng minh sự việc này là thật, họ không phải dùng thiền định, họ dùng phương pháp thôi miên. Thôi miên nói thật ra cũng là thuộc vào một loại của thiền định, chẳng qua là không sâu như thiền định mà thôi; ý chí phải tập trung, nếu ý chí không tập trung thì không thể vào trạng thái thôi miên được, bản thân bạn nghĩ ngợi lung tung thì vị thầy thôi miên đó không có cách gì đối với bạn. Làm thế nào mới có thể nhập vào trạng thái thôi miên? Nghe theo điều khiển của họ, nghe theo lời họ, họ bảo mình làm thế nào thì phải phục tùng 100%, vậy thì rất dễ dàng đi vào trạng thái thôi miên. Vào trạng thái thôi miên thì họ liền biết được đời quá khứ của họ, quá khứ một đời, quá khứ hai đời; người nhập vào sâu có thể đạt đến ba đời, bốn đời, nhưng thông thường nhất là một đời trong đời quá khứ, đây là rất phổ biến. Có thể đạt đến ba đời, bốn đời thì tương đối ít; nếu chúng ta dùng thí dụ của thiền định để nói thì căn định công tăng thứ sâu hơn nữa. Cho nên sự việc này không phải giả.

Người chết rồi hoàn toàn không phải tất cả đều hết, người chết rồi mà tất cả đều hết thì chúng ta còn phải học Phật làm gì? Không cần thiết! Người chết

rồi, sự việc phía sau rất nhiều, vô cùng vô tận, chân tướng sự thật này chúng ta phải hiểu rõ. Chúng ta biết có đời trước, biết có đời sau, người thông minh có “mắt trước sau”, đây là điều mà người xưa nói. “Mắt trước sau” là gì? Thấy đời trước, thấy đời sau, tầm nhìn đó thấy được rất xa. Có thể nhìn thấy quá khứ, vị lai thì người này sẽ không tạo nghiệp nữa. Tại sao vậy? Họ biết tạo nghiệp có quả báo: thiện có thiện quả, ác có ác báo. Thập pháp giới y chánh trang nghiêm, không chỉ là thập pháp giới, chính là nhất chân pháp giới trên quả địa chú Phật Như Lai, Hoa Tạng trong Hoa Nghiêm, thế giới Cực Lạc mà Tịnh độ nói cũng không thể rời khỏi nguyên tắc của nhân quả. Điều này mọi người đều biết, Hoa Nghiêm nói “ngũ chu nhân quả”, Pháp Hoa nói “nhất thừa nhân quả”. Pháp thế xuất thế gian không tách rời nhân quả, đây là chân lý. Nói nhân quả đến chỗ cứu cánh thì các tổ sư đại đức xưa nay đã làm tổng kết cho chúng ta: *“Lý không ra khỏi tâm tánh, sự không ra khỏi nhân quả.”* Hai câu nói này đã đem việc dạy học 49 năm của Thích-ca Mâu-ni Phật nói ra hết. Phật như vậy, nhà Nho, nhà Đạo của Trung Quốc sao lại không như vậy? Không những ở trên lý luận là hoàn toàn tương đồng, mà ở trong pháp thế gian cũng giống nhiều khác ít, đều không rời khỏi chữ “trung” này.

Cái gì gọi là “trung”? Chúng tôi gần đây cũng đã giảng không ít lần, bởi vì giảng trong Cẩn Ứng Thiên có nói đến “trung hiếu”, chữ này chính là trong tâm Bồ-đề gọi là thâm tâm. Chữ “hiếu” này là trực tâm của tâm Bồ-đề, cũng là tâm chí thành mà Thế Tôn nói ở trong Quán Kinh. Thành đến cực điểm, đây là trung hiếu. Có một mảy may thiên lệch thì liền bất trung, bất trung bất hiếu. Ai có thể làm được trung hiếu viên mãn nhất? Là quả địa Như Lai. Đó là nói đến cứu cánh viên mãn. Trung hiếu viên mãn thì nhân nghĩa đương nhiên liền viên mãn, cũng chính là nói thực tiễn vào trong đời sống của họ, vào trong công việc của họ, vào trong xử sự đối người tiếp vật đều làm được vô cùng viên mãn. Đẳng giác Bồ-tát còn lệch 1 độ. Nếu như chúng ta nói 360 độ thì Đẳng giác Bồ-tát còn lệch 1 độ, rất gần rồi. Pháp vân địa Bồ-tát còn lệch 2 độ. Nếu chúng ta dùng lời này để nói thì Bồ-tát quả vị Sơ tín đã lệch bao nhiêu độ vậy? Lệch 52 độ, 52 độ kể ra cũng khá rồi. Phàm phu chúng ta lệch xa đến 180 độ. Do đây có thể biết, chúng ta học Phật là học những gì vậy? “Trung, hiếu, nhân, nghĩa” mà thôi.

Hôm nay chúng ta học câu kinh văn thứ 24: *“Nghị mãn nhân chi hung, lạc nhân chi thiện.”* Hai câu nói này, phía sau là *“tế nhân chi cấp, cứu nhân chi nguy”*. Hung, thiện, cấp, nguy, hôm nay chúng tôi nhìn thấy những chữ này thì cảm xúc rất sâu. Hung tai, nguy cấp hiện nay đã quá nhiều, quá nghiêm trọng rồi,

hầu như là khắp toàn cầu. Đây là do nhân tố gì tạo thành vậy? Nếu y theo điều mà người xưa Trung Quốc nói thì là “thất giáo”. Vào thời xưa, câu nói này vô cùng nghiêm trọng, thất giáo là gì? Là họ không có nhận qua giáo dục. Người xưa, bất kỳ người nào nghe thấy câu nói này đều cảm thấy vô cùng nhục nhã, “không có nhận qua giáo dục” thì bạn không biết đạo làm người. Thế nhưng hiện nay nói ra hai câu này thì người ta không hiểu, nghe không hiểu, không biết được ý là gì. Chữ “giáo” này, ngày nay về bề ngoài mọi người nhìn thấy dường như giáo dục rất phát triển, nhưng mà giáo dục mà nhà Phật nói so với giáo dục của xã hội chúng ta hiện nay khác nhau rất xa. Xã hội hiện nay là giáo dục gì vậy? Giáo dục khoa học kỹ thuật. Giáo dục khoa học kỹ thuật, hiện nay chúng ta nghĩ thử, giáo dục đã đi ngược lại với pháp tắc tự nhiên, mọi người hằng ngày làm trái pháp tắc tự nhiên. Cho nên có một số nhà tiên tri nước ngoài, tôi xem sách của họ, nói rằng trái đất muốn làm một cuộc tổng báo thù đối với loài người; bạn tôn hại nó, nó muốn báo thù bạn. Lời nói này mới nghe thì giống như là lời nói đùa, nhưng hiện nay trên thực tế những thiên tai nhân họa này há chẳng phải là trái đất đưa ra phản kháng, đưa ra kháng nghị với loài người hay sao? Con người vẫn là mờ mịt không hiểu, cho rằng đây là tai họa tự nhiên, không liên quan gì với hành vi của chúng ta, đây chính là họ không có nhận qua giáo dục.

Giáo dục của cổ thánh tiên hiền, không chỉ là nhà Phật, mà giáo dục truyền thống Trung Quốc như nhà Nho, nhà Đạo, Bách Gia Chư Tử thời tiên Tần, không có gì không giảng đạo làm người. Tông chỉ của giáo dục thứ nhất là dạy người hiểu rõ quan hệ giữa người với người, giáo dục nhân luân, người Trung Quốc gọi là giáo dục luân lý. Cho nên dân tộc Trung Quốc này, mấy ngàn năm duy trì đến hôm nay vẫn không bị đào thải, vẫn không bị diệt vong, nguyên nhân là gì? Giáo dục luân lý. Tông chỉ thứ hai của giáo dục là dạy người hiểu rõ quan hệ giữa người với đại tự nhiên, biết yêu thương vật. Giáo dục luân lý dạy bạn yêu thương người, còn đây là dạy bạn có thể yêu thương vật, yêu thương hoàn cảnh cư trú, hoàn cảnh sống, hoàn cảnh vật chất của chúng ta, đây là sự thật. Nếu quý vị hơi lưu ý một chút, thí dụ nói trồng hoa, rất nhiều người ưa thích hoa, bạn có tâm yêu thương đối với cây hoa này thì nó sinh trưởng đặc biệt tốt, nó báo đáp bạn; nếu bạn không có tâm yêu thương đối với nó thì hoa đó sẽ nở không đẹp, cũng sinh trưởng không tốt, cùng là một cây như nhau, cùng là một chậu hoa như nhau. Điều này tôi thấy rất rõ ràng, trước đây Hàn quán trưởng ưa thích hoa, khi bà chăm sóc thì cây hoa đó nở đặc biệt đẹp, bà có việc ra nước ngoài thì giao cho người khác chăm sóc, khi bà trở về thì cây hoa gần như khô héo sắp chết, bà phải

mất một hai tuần mới có thể hồi phục nó lại, “thảo mộc thông nhân tình”. Cho nên người thế gian lại nói “hoa có thần hoa, cỏ có thần cỏ”. Cây xương rồng đối diện đã nở hoa, mỗi một đóa đều có thần hoa, mắt thường của các bạn không nhìn thấy. Bạn đối với nó tốt thì nó báo đáp bạn, bạn đối với nó không tốt thì nó liền khô héo mà chết, bạn quan sát tỉ mỉ thì bạn sẽ hiểu rõ.

Giáo dục sâu hơn một tầng nữa là khiến bạn hiểu rõ quan hệ giữa người với thiên địa quỷ thần. Đây chính là vượt qua các tầng thời gian và không gian, như vậy thì mọi người chung sống mới có thể hòa thuận, mới có thể hòa hợp. Mục đích của giáo dục ở đâu vậy? Chẳng qua là dạy người có thể chung sống hòa thuận, hòa hợp với người, với vật, với thiên địa quỷ thần, tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, như vậy mới có thể sống đời sống hạnh phúc mỹ mãn. Đời sống hạnh phúc mỹ mãn nhất chính là thế giới Cực Lạc, chính là nhất chân pháp giới. Cho nên Phật dạy người đời sống là tràn đầy trí tuệ chân thật, quyết định không có mê tín. Nếu con người không có trí tuệ thì đời sống sẽ vô cùng vất vả, vô cùng đáng thương.

Ngày nay thế giới này tại sao tràn đầy tai nạn, tràn đầy nguy cơ? Vì giáo dục của thánh hiền đã mất rồi, không có người đề xướng, cũng không có người chịu học. Ngày nay chúng ta chung sống với nhau, số ít những đồng tu này, chúng ta rất may mắn, ở thời đại này mà chúng ta còn có thể nghe được lời dạy của thánh hiền, còn có thể đọc sách thánh hiền, đúng như lời cư sĩ Bành Tế Thanh nói: “Một ngày hiếm có khó gặp trong vô lượng kiếp đến nay.” Chúng ta đã gặp được, duyên đã đầy đủ, bạn có thể thành tựu hay không thì phải xem thiện căn, phước đức của bạn. Thiện căn là gì? Sau khi bạn tiếp xúc đến thì sanh tâm hoan hỷ, bạn có thể tín, có thể giải, đây là thiện căn của bạn; phước đức là bạn có thể thực hiện, bạn đem tín giải của bạn thực hiện vào trong đời sống, thực hiện vào trong công việc, thực hiện vào trong xử sự đối người tiếp vật; bạn có thể giống như chư Phật Bồ-tát, giống như cổ thánh tiên hiền, “nhân từ với người, yêu thương với vật”, đây là bạn có phước đức. Thiện căn, phước đức, nhân duyên, ba cái đều đầy đủ rồi thì bạn đời này sẽ có thành tựu rất lớn. Thành tựu rất lớn là gì? Vĩnh thoát luân hồi, đi làm Phật, làm Bồ-tát.

Làm Phật, làm Bồ-tát, Phật Bồ-tát không phải thần tiên, đừng hiểu sai. Phật Bồ-tát là ý nghĩa gì vậy? Người Ấn Độ gọi là Phật, người Trung Quốc gọi là thánh nhân; người Ấn Độ gọi là Bồ-tát, người Trung Quốc gọi là hiền nhân, Phật Bồ-tát là người sáng tỏ triệt để đối với chân tướng vũ trụ nhân sinh. Con người phải làm người sáng tỏ, không nên làm người hồ đồ; người sáng tỏ gọi là thánh nhân,

người hồ đồ gọi là phàm phu, điều này chúng ta phải hiểu cho rõ ràng. Sự khác nhau giữa phàm và thánh, chúng tôi cũng giảng rất nhiều. Chúng ta phải học tập như thế nào? Những tài liệu giảng dạy này là tư liệu vô cùng tốt, không cần nói toàn bộ sách, học một câu, hai câu thì cả đời thọ dụng cũng không hết.

Hiện nay thế gian tai nạn nhiều, quý vị cũng đều biết, cũng có rất nhiều người khuyến khích phải tìm một nơi an toàn để di dân, lời này nói có đúng hay không? Nói không sai, nhưng mà bạn phải chú ý đến “trung, hiếu, nhân, nghĩa”. Nếu như là bất nghĩa, bất nghĩa sống cho qua ngày, sống ngày nào biết ngày ấy, vậy thì người đó sống ở thế gian còn có ý nghĩa gì nữa? Xã hội Trung Quốc xưa thường nói: “Kẻ sĩ có thể vì tri kỷ mà vui lòng chết.” Kẻ sĩ là gì? Người có học, người rõ lý, ở chỗ đó nhân nghĩa thì dù vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ. Họ sống có ý nghĩa, sống có giá trị, làm sao có thể tham sống sợ chết, đâu có loại đạo lý này! Cả đời một người gặp được tri kỷ thật không dễ gì, vào thời xưa đã khó, hiện nay càng khó hơn! Tôi đến Singapore, cư sĩ Lý Mộc Nguyên với tôi là tri kỷ thực sự, ở nơi đây xây dựng sự nghiệp hoàn toàn là lợi ích chúng sanh, lợi ích xã hội, vì Phật pháp trụ lâu. Nếu đúng như lời tiên đoán mà người nước ngoài nói Singapore sẽ chìm xuống đáy biển, vậy tôi cũng sẽ theo cùng với Singapore chìm xuống đáy biển, tôi cũng sẽ không đi tìm một nơi an toàn để sống cho qua ngày, người như vậy sống có ý nghĩa gì nữa! Khi sống, người ta sẽ chỉ vào mặt mà mắng bạn. Đây là nơi có nghĩa, chúng ta còn muốn chạy đến một nơi khác để tị nạn, vậy thì kinh [hằng ngày] chúng ta đọc đâu rồi, sách đọc đâu rồi? Ngay cả một chút đạo lý như vậy cũng không hiểu.

Huống hồ ở trong kinh giáo, Phật nói cho chúng ta rất rõ ràng là “cảnh tùy tâm chuyển”, chúng ta có thể chuyển biến cảnh giới này không? Đáp án đều là khẳng định. Bắt đầu chuyển từ đâu? Bắt đầu chuyển từ tâm địa. Chuyển tâm phàm thành tâm Phật, chính là chuyển phàm thành thánh; tâm chuyển rồi thì thân liền chuyển ngay. Quả thật đúng như trong Phật pháp dạy người “không già, không bệnh, không chết”, lời này đều là thật, quyết không phải giả. Ai có thể làm được? Phật và pháp thân đại sĩ đã làm được, nếu như chúng ta nâng cao đến cảnh giới pháp thân đại sĩ thì cũng có thể làm được. Con người tại sao lại bị già, bị bệnh, bị chết? Bạn có ý niệm, bạn có vọng tưởng. Chỉ cần bạn có vọng tưởng, có phân biệt, có chấp trước thì bạn chắc chắn sẽ già, sẽ bệnh, sẽ chết, điều này chúng ta ở trong kinh Đại thừa đã đọc được quá nhiều rồi. Nếu như bạn không có vọng tưởng, không có phân biệt, không có chấp trước thì bạn sẽ không già, không bệnh, không chết. Cho nên bệnh từ đâu mà có? Phật thường nói do tam độc tham sân si: trong

tâm bạn có tham sân si, tâm đó của bạn còn độc hơn bất cứ thứ gì, đó là vi-rút. Trong tâm có vi-rút nghiêm trọng, bên ngoài có ngũ dục lục trần mê hoặc, ô nhiễm thì bạn làm sao mà không sanh bệnh cho được? Nhà Phật đã tìm ra nguồn gốc của bệnh rồi.

Thánh nhân của Trung Quốc chúng ta cũng rất tuyệt vời, sách y học Trung Quốc, quyển đứng đầu là Linh Khu - Hoàng Đế Nội Kinh. Nội dung chủ yếu mà bên trong đó nói không phải trị bệnh, mà là nói trường sinh. Căn cứ vào cách nói của cổ nhân Trung Quốc, tuổi thọ của con người chỉ ít phải sống 200 năm. Con người là một bộ máy, bộ máy này bạn có thể bảo dưỡng tốt, bạn có thể chăm sóc tốt thì tuổi thọ của nó đáng lẽ là 200 năm; không đến 200 năm mà bạn đã chết rồi, đó là do bạn không chăm sóc tốt. Giống như các bạn hiện nay dùng máy móc vậy, bạn không chăm sóc tốt, bạn làm hỏng nó rồi. Cổ nhân Trung Quốc chăm sóc thân tâm cũng là chú trọng thanh tâm quả dục (tâm thanh tịnh, ít ham muốn), điều này rất gần với lý luận mà Phật pháp nói. Thanh tâm quả dục; Phật pháp là đem dục hoàn toàn đoạn sạch, thanh tịnh đến cực điểm; quả dục là chưa có đoạn hết.

Có rất nhiều người nhìn thấy thân thể của tôi vẫn còn tốt, tuổi tác lớn như vậy mà vẫn đi lại thoăn thoắt, nguyên nhân gì vậy? Dục vọng của tôi ít hơn mọi người, chính là đạo lý như vậy, thế nên lão hóa chậm, bệnh tật đích thực là giảm thiểu. Tôi một ngày ăn một bữa, rất bình thường, tinh thần rất tốt, rất nhiều người quan tâm đến tôi, sợ tôi ăn uống không đủ dinh dưỡng nên cho cái này, biếu cái nọ, tôi không thích phiền phức. Làm sao chăm sóc bản thân? Hãy thanh tâm quả dục. Tốt nhất đem dục đó mỗi ngày giảm bớt, mỗi năm giảm bớt, giảm đến hoàn toàn không còn nữa, đó mới là một người bình thường. Thầy dạy tôi “nhìn thấu, buông xuống”; chư Phật Như Lai đã buông xuống triệt để. Buông xuống danh vẫn lợi dưỡng của mình, buông xuống mọi dục vọng của mình, thậm chí là ngay cả cái thân này cũng buông xuống, ý niệm cũng đều buông xuống. Khởi tâm động niệm, nói thật ra không phải khởi tâm, nếu như còn khởi tâm động niệm thì bạn vẫn chưa buông xuống. Chúng ta mấy hôm nay giảng giải ý nghĩa trong kinh rất hay, Phật Bồ-tát là ứng, chúng sanh có cảm thì Phật Bồ-tát có ứng, ứng hóa, quyết không phải Phật Bồ-tát khởi tâm động niệm. Phật Bồ-tát mà có khởi tâm động niệm là phan duyên rồi, không phải tùy duyên; ứng hóa là tùy duyên. Chúng ta phải tùy duyên thì bạn mới tự tại; còn phan duyên thì không tự tại, phan duyên là trong tâm muốn làm như thế nào đó, vậy sai rồi. Cho nên, chúng ta phải học Thích-ca Mâu-ni Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật làm ra tám gương tốt nhất cho chúng ta. Thông thường thì người bình thường hai chữ học Phật chỉ để ở trên cửa

miệng, trên thực tế không biết ý nghĩa chân thật của học Phật, cũng không biết học Phật như thế nào. Chúng ta thử nghĩ lời giáo huấn mà Phật cho chúng ta đích thực là chân lý, đích thực là chí thiện, nhà Nho nói “đạt đến chí thiện”. Hôm nay đã giảng cho quý vị một chút nguyên tắc như vậy, làm sao đem “mẫn nhân chi hung, lạc nhân chi thiện, cứu nhân chi nguy” thực tiễn ở trên sự tướng, chúng ta còn phải nghiên cứu thảo luận thật kỹ, làm sao thực tiễn được những câu này. Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.